
České národní
pohádky
pokračování
Pohádkový soubor
Pavel Kostka • PPkPP

České národní pohádky – pokračování

Žánr: pohádkový soubor

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Rok vydání: 2026

Pokračování inspirované souborem Boženy Němcové *České národní pohádky*. Toto dílo není dílem původní autorky.

ISBN - 978-80-909910-3-3

Právní ujednání

Tato kniha je původním autorským dílem Pavla Kostky (PPKPP). Veškerý text, obsah, struktura, názvy kapitol a kreativní zpracování jsou chráněny autorským právem podle zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, v platném znění.

Dílo je inspirováno souborem *České národní pohádky* od Boženy Němcové, avšak **nejde o dílo původní autorky**, ani o její pokračování, úpravu či autorizovanou verzi. Veškeré nové pohádky, motivy, postavy a příběhy jsou originální tvorbou autora.

Bez předchozího písemného souhlasu autora není dovoleno:

- kopírovat, šířit, upravovat nebo jinak reprodukovat žádnou část této knihy
- zveřejňovat text v tištěné, digitální či zvukové podobě
- používat obsah pro komerční účely, výuku nebo veřejné předčítání

Výjimku tvoří pouze zákonem povolené citace v nezbytném rozsahu.

Autor nenese odpovědnost za jakékoli škody vzniklé nesprávným použitím nebo interpretací textu. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, místy či událostmi je náhodná.

© 2026 Pavel Kostka – PPKPP Všechna práva vyhrazena.

Disclaimer pro dětskou literaturu

Tato kniha je určena dětem, rodičům, učitelům a všem čtenářům, kteří mají rádi pohádky. Příběhy obsažené v této knize jsou **fiktivní** a slouží výhradně k zábavě, rozvoji fantazie a podpoře čtenářských dovedností.

Postavy, události a místa jsou smyšlené. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, událostmi či místy je čistě náhodná. Pohádky mohou obsahovat tradiční motivy běžné v české lidové slovesnosti (např. kouzelné bytosti, nadpřirozené jevy, morální poučení), které nejsou určeny k napodobování v reálném životě.

Autor ani vydavatel nenesou odpovědnost za jakékoli chování, které by vzniklo nesprávnou interpretací textu. Doporučuje se, aby mladší děti četly knihu společně s rodiči nebo pod jejich dohledem.

Anotace: České národní pohádky – pokračování

České národní pohádky – pokračování. Přinášejí nové příběhy inspirované odkazem Boženy Němcové, ale vyprávěné jazykem současnosti. Autor **Pavel Kostka – PPKPP** navazuje na klasickou tradici české pohádky s úctou, fantazií a jemným humorem. Každá z dvaceti pohádek otevírá svět, kde dobro má stále sílu, odvaha vítězí nad strachem a laskavost dokáže proměnit i temnotu v světlo.

Čtenář se setká s novými hrdiny, kouzelnými bytostmi, moudrými starci i dětmi, které mění svět prostým slovem. Kniha je určena dětem i dospělým, kteří chtějí znovu objevit krásu českého vyprávění – jazyk, který hřeje, učí a spojuje.

Tento pohádkový soubor je poctou české tradici, ale zároveň novým krokem do budoucnosti pohádky. Je to kniha pro všechny, kdo věří, že příběhy mají moc měnit svět.

Obsah

České národní pohádky – pokračování
Autor: Pavel Kostka – PPKPP
Právní ujednání
Disclaimer pro dětskou literaturu
Anotace: České národní pohádky – pokračování
O zlatém mlýnku
O stříbrném kolovrátku
O moudrém lišákovi a ztraceném království
O strážci hodin a dívce, která zastavila čas
O zázračném semeni a králi, který ztratil smích
O kouzelném mostě a dívce, která mluvila s kameny
O hvězdné písni a chlapci, který naslouchal noci
O stříbrném jezevci a měsíčním sadu
O královně zrcadel a chlapci s prázdnou kapsou
O tiché studánce a dívce, která slyšela barvy
O strážkyni prastarého pramene
O Budulínkovi a tajemství staré chalupy
O třináctém prameni
O dvanácti měsíčkách - pokračování
O Marušce a jaru, které zůstalo v srdci
O Marušce a stínu, který kradl písně
O zlatém klíči a dívce, která otevřela zapomenuté dveře
O stříbrném prameni a dívce, která uměla mluvit s větrem
O třinácti lucernách a dívce, která přinesla světlo
O posledním zvonku a dívce, která vrátila ticho zpět do kraje

Poděkování čtenářům
Vzpomínka na Boženu Němcovou
Pozvánka k další četbě

O zlatém mlýnku

Bylo nebylo v kraji, kde se louky skláněly k lesu a potoky zpívaly své tiché písně, stála na okraji malé vesnice stará chalupa s modrými okenicemi. V chalupě žila vdova se svým synem Jankem. Vdova byla pracovitá a laskavá, Janek byl chlapec bystrý a zvídavý, vždy ochotný pomoci sousedům i zvířatům. Jejich statek nebyl bohatý, ale měl své kouzlo. Na dvoře rostla stará lípa, pod ní sedávali lidé, když se scházeli vyprávět příběhy, a v noci se nad střechou třpytily světlušky jako malé lucerničky.

Jednoho jara, když se sníh už dávno rozpustil a zem voněla po dešti, přišel do vesnice neznámý obchodník. Měl s sebou pytel plný věcí, které se leskly jako slunce, a mezi nimi byl i malý mlýnek z lesklého kovu, tak jemně vyrobený, že kdo se na něj podíval, cítil v srdci zvláštní klid. Obchodník tvrdil, že mlýnek je kouzelný a že kdo do něj vloží zrnko obilí a otočí rukojetí, tomu mlýnek pomele tolik, kolik si přeje, ale jen jednou za život. Lidé se smáli a říkali, že to jsou jen obchodní řeči, ale vdova, která věděla, že zima byla krutá a že zásoby se tenčí, se rozhodla mlýnek koupit. Prodala poslední stříbrný talíř, který jí zbyl po manželovi, a dala obchodníkovi peníze. Ten se usmál, podal jí mlýnek a pravil, že ať s ním zachází opatrně, protože kouzlo je jemné a plní se jen tehdy, když je přání čisté a nezištné.

Janek, když uviděl mlýnek, cítil, že v něm něco šumí jako včelí úl. V noci, když všichni spali, vzal mlýnek do ruky a přemýšlel, co by si mohl přát. Mohl by přát bohatství, aby už nikdy nemuseli hladovět, mohl by přát zlaté pole, aby se obilí sklízelo samo, mohl by přát zámek a koně, ale vzpomněl si na matčinu tvář, na její únavu a na to, jak se stará o sousedy, když je třeba. Janek si přál, aby jejich vesnice nikdy netrpěla hladem a aby každý, kdo přijde o pomoc, našel u nich stůl plný jídla a střechu nad hlavou. Ráno vzal do ruky zrnko pšenice, vložil ho do mlýnku a otočil rukojetí. Mlýnek se roztočil tiše jako vítr v korunách stromů a z něj vypadlo zlaté semínko, které se lesklo jako slunce. Janek položil semínko do země na poli za chalupou a modlil se, aby přání bylo vyslyšeno.

Dny plynuly a na poli vyrostlo zlaté obilí, které se třpytilo na slunci jako moře zlata. Lidé z vesnice, když to uviděli, nevěřili svým očím. Obilí bylo bohaté a hojné, a když se sklidilo, stačilo na celý rok i pro sousední vesnice. Vdova s Jankem rozdávali chléb a semena těm, kdo měli méně, a vesnice se proměnila v místo, kde nikdo nehladověl. Lidé zpívali a tančili, a stará lípa pod okny chalupy byla plná dětí, které poslouchaly příběhy o zlatém poli.

Ale jak to v pohádkách bývá, štěstí přitahuje i závist. V sousední vesnici žil bohatý sedlák, který měl pole široká a stodoly plné obilí, a přesto mu srdce ztuhlo, když viděl, jak se lidé z malé vesnice smějí a jak se k nim chodí pro pomoc. Sedlák se rozhodl, že musí získat mlýnek pro sebe, aby jeho bohatství bylo ještě větší. V noci, když měsíc byl skryt za mraky, poslal své muže, aby mlýnek ukradli. Muži se vplížili na dvůr, ale mlýnek tam nebyl. Janek ho schoval v truhle pod prkny podlahy, protože věděl, že kouzlo musí zůstat v čistých rukou. Muži se vrátili s prázdnýma rukama a sedlák se rozzlobil. Rozhodl se, že půjde sám a mlýnek si vezme silou, protože moc a zlato mu dávaly pocit, že může všechno.

Když sedlák přišel k chalupě, Janek ho přivítal s úsměvem a nabídl mu chléb. Sedlák se tvářil přísně a řekl, že by rád viděl, jak to u nich vypadá, a že by si rád promluvil o obchodu. Vdova, která byla pohostinná, pozvala ho dovnitř. Sedlák se díval po chalupě a jeho oči spočinuly na staré truhle. Vzpomněl si, že mlýnek mohl být právě tam, a v srdci mu zahořelo touhou. Když se vdova na chvíli otočila, sedlák rychle sáhl po truhle a chtěl ji otevřít, ale Janek ho zastavil a řekl, že truhla je prázdná. Sedlák se rozčílil a udeřil do stolu tak silně, že se hrnek převrhl. Vdova se postavila a řekla, že mlýnek není věc, kterou by se mělo brát násilím, že kouzlo je dar, který se dává, ne bere. Sedlák se zasmál a pravil, že darů je málo a že kdo má sílu, ten si je vezme. Sedlák se vrátil do své vesnice a rozhodl se, že mlýnek získá jinak. Najal čarodějnici, která žila v bažinách, a ta mu slíbila, že mu pomůže, pokud jí dá polovinu svého majetku. Sedlák souhlasil a čarodějnice mu dala lektvar, který měl odhalit skryté věci. Sedlák nalil lektvar na zem u chalupy a zem se roztřásla. Z prachu vyrostl strom s větvemi jako paže, které sahaly k nebi, a z jeho korun se ozval hlas, který pravil, že kdo chce vzít to, co

není jeho, zaplatí za to cenou. Sedlák se však nedal odradit. V noci, když všichni spali, poslal své muže znovu. Strom se však probudil a větve se stočily kolem mužů jako hadí těla a odnesly je pryč do bažin. Sedlák, když viděl, co se stalo, pochopil, že moc, která se získává zla, se obrací proti tomu, kdo ji žádá. Mezitím Janek, který věděl, že hrozí nebezpečí, vzal mlýnek a vydal se k prameni na kopci, kde prý žije starý moudrý muž, který zná řeč stromů a kamenů. Cesta byla strmá a plná kamenů, ale Janek šel s odhodláním. Když dorazil k prameni, našel tam muže s bílými vousy, který seděl na kameni a pil vodu z dlaní. Moudrý muž se podíval na mlýnek a usmál se. Řekl, že mlýnek je darem, který má učit lidi štědrosti a že jeho síla se nesmí zneužít. Janek se zeptal, co má dělat, aby mlýnek ochránil. Moudrý muž mu poradil, aby mlýnek daroval celé vesnici a aby se lidé naučili pracovat společně. Když lidé sdílejí, kouzlo zůstává čisté a plodné. Janek pochopil, že moudrý muž má pravdu, a vrátil se domů s plánem. Na neděli svolal Janek všechny vesničany pod starou lípu a vyprávěl jim o mlýnku a o tom, co mu moudrý muž poradil. Lidé se nejprve divili, ale pak pochopili, že když budou sdílet, nikdo nebude trpět. Rozhodli se, že mlýnek postaví na návsi do společné síně a že každý, kdo bude potřebovat, si přijde pomlít zrnko a odnese si tolik, kolik potřebuje, ale že každý, kdo má přebytek, přinese část do společné kasy. Sedlák, který sledoval dění z dálky, cítil, že jeho srdce měkne, protože viděl, jak lidé, kteří dříve žili v bídě, nyní pomáhají těm, kdo měli více. Pochopil, že bohatství bez srdce je prázdné, a v noci přišel k chalupě Janek a vdova ho pozvali dovnitř. Sedlák se sklonil a požádal o odpuštění. Vdova mu podala chléb a Janek mu nabídl ruku. Sedlák plakal a slíbil, že se změní. Mlýnek stál na návsi a jeho tichý šum se nesl krajem. Lidé se učili sdílet a pracovat spolu. Když přišla nouze, nikdo nebyl sám. A mlýnek, který jednou pomlel zrnko s přáním čistým jako srdce chlapce, dál tiše šuměl a připomínal všem, že největší bohatství není ve zlatě ani v polích, ale v tom, co dáváme druhým. Kdo slyší tuto pohádku, nechť si pamatuje, že dar, který se dává s láskou, roste a že srdce, které umí odpouštět, je silnější než nejpevnější zámek.

O stříbrném kolovrátku

Bylo nebylo v kraji, kde se mlhy ráno plazily po údolích jako stříbrné šátky a kde stromy šeptaly mezi sebou staré písně, stála na samotě chaloupka, v níž žila stará pletařka jménem Alžběta. Alžběta byla žena prostá, ale měla ruce, které znaly tajemství vláken a nití, a oči, v nichž se zračila paměť mnoha zim a mnoha jar. Lidé z okolí k ní chodívali pro rady, pro záplaty na kabáty i pro příběhy, které vyprávěla u kamen, když venku řádil vítr. Jednoho podzimního dne, když listí padalo jako zlaté mince a pole voněla po sklizni, přišel k její chalupě neznámý host. Byl to muž v plášti barvy noci, s kloboukem staženým hluboko do čela, a v rukou nesl malý balíček zabalený v plátně. Zaklepal na dveře a Alžběta ho pozvala dovnitř, nabídla mu čaj z bylin a krajíc chleba. Host se usmál a řekl, že je cestovatel, který sbírá příběhy a dary od těch, kdo umějí dávat bez ptaní. Když se najedl, položil na stůl balíček a pravil, že v něm je kolovrátek, který není obyčejný, že je to kolovrátek stříbrný, který plete nitě osudu a kdo s ním umí, tomu se splní přání, ale jen jedno a jen tehdy, když přání vychází z čistého srdce. Alžběta se podívala na kolovrátek a v jeho lesku spatřila odraz svých rukou, které tolikrát hladily ovčí rouno a přetvářely ho v teplé svetry a šály. Přijala kolovrátek s pokorou a hostovi poděkovala. Ten vstal, položil jí na čelo lehký polibek jako na rozloučenou a zmizel v mlze, která se rozplynula, jako by nikdy nebyla. Dny plynuly a Alžběta kolovrátek schovávala v truhle pod starým plátnem. Vzpomínala na slova hosta a přemýšlela, jaké přání by bylo hodno takového daru. Mohla by si přát bohatství, aby už nikdy nemusela počítat drobné, mohla by si přát mladost, aby znovu mohla tančit na vesnických zábavách, mohla by si přát, aby její chaloupka byla velká a teplá, ale pokaždé, když se dotkla stříbrného kolovrátku, cítila v srdci tíhu odpovědnosti. V okolí se totiž šířila bída. Roky sucha ztenčily úrodu, řeka se stáhla a mládež odcházela do měst hledat práci. Lidé přicházeli k Alžbětě pro teplé oblečení a ona jim dávala, co mohla, ale zásoby ubývaly. Jedné noci, když měsíc byl kulatý jako stříbrný talíř a hvězdy se třpytily, Alžběta vzala kolovrátek, posadila se u okna a rozhodla se, že její přání nebude pro ni samotnou, ale pro všechny. Vzala do ruky rouno, vložila ho do kolovrátku a začala

točit. Kolovrátek se točil tiše jako srdce spícího dítěte a z něj se rodila nit, která byla tenká jako pavučinka a zároveň pevná jako ocel. Alžběta pletla a pletla, až z noci vznikl šál, který se leskl jako rosa na trávě. Když šál dokončila, položila ho na stůl a zašeptala přání, aby v jejich kraji nikdy nechyběla teplá nit, aby ruce, které umějí plést, měly vždy co zpracovat, a aby každý, kdo přijde s prázdnýma rukama, našel u nich teplo a práci. Kolovrátek zazářil a v tom záblesku se ozval tichý hlas, který pravil, že přání je slyšeno, ale že kouzlo má svou cenu. Alžběta se nezalekla a odpověděla, že cenu zná a že je ochotna ji zaplatit, že dá vše, co má, aby ostatní měli. Ráno se stalo, že do vesnice přišel obchodník s vozem plným látek a přízí. Přivezl vzácné barvy, hedvábí a vlnu z dalekých krajů a nabídl je za cenu, která se zdála být vysoká, ale obchodník slíbil, že kdo koupí, dostane i práci pro své lidi. Lidé z vesnice, kteří dříve odcházeli, začali zůstávat, protože se objevily nové příležitosti. Alžběta otevřela dílnu, kde učila ženy a muže plést a tkát, a brzy se z jejich rukou rodily šály, svetry a deky, které lidé z okolí kupovali. Vesnice se proměnila v místo, kde se práce a sdílení staly novou měnou. Děti se učily u Alžběty, jak se starat o ovce, jak prát rouno a jak z něj vytvořit krásné věci. Lidé si pomáhali, vyměňovali semena, sdíleli nářadí a radili si navzájem. Kolovrátek dál tiše šuměl v truhle a Alžběta věděla, že kouzlo se naplnilo, ale také cítila, že něco chybí, že dar, byť velký, nemůže sám o sobě změnit srdce lidí, pokud oni sami nechtějí měnit své činy. Jednoho dne přišel do vesnice mladý muž jménem Matěj, který byl z města a hledal klid. Matěj byl zručný, ale pyšný, a když viděl, jak se vesnice mění, cítil v sobě žárlivost. Přál si, aby i on měl moc a uznání, a tak začal nabízet své služby za vysokou cenu. Když mu někdo odmítl zaplatit, odcházel uražen a šířil mezi lidmi řeči, že Alžbětina dílna je jen přelud a že kolovrátek je obyčejný kus kovu. Lidé se začali rozdělovat, někteří věřili Alžbětě, jiní naslouchali Matějovým slovům. Napětí rostlo jako plevel na poli. Alžběta, která znala lidské slabosti, nechtěla hájit svou čest silou, ale věděla, že musí jednat, aby zachovala to, co bylo vybudováno. Vzala kolovrátek a rozhodla se, že ukáže, co znamená pravé řemeslo a pravá štědrost. Uspořádala na návsi trh, kde každý mohl přinést, co umí, a vyměnit to za to, co potřebuje. Kdo neměl nic, dostal práci a učení. Matěj přišel a chtěl ukázat, že je lepší než ostatní, ale když viděl, jak lidé spolupracují,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy České národní pohádky – pokračování **.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.